

Ukrajina: 196. Analýza - Konec minulého týdne byl přelomovým bodem ve válce na Ukrajině

Přelomové okamžiky, které budou určovat další vývoj ruské války proti Ukrajině.

Ukrajina

Analýza - Konec minulého týdne byl přelomovým bodem ve válce v Ukrajině

Dnem 16. června skončil měsíc zdánlivě rozporuplných událostí, jejichž hlavním ukazatelem byl

takzvaný italský mírový plán, podle kterého mělo dojít k okamžitému ukončení bojů a po demilitarizaci frontové linie měla Ukrajina zasednout k jednacímu stolu s Ruskem ohledně statusu „sporných území“. Ukrajina by tak přišla o území rozlohou odpovídající Československu. Tento měsíc byl důkazem toho, že někteří západní lídři se nechtějí vzdát Putina, kterého sami vychovali. Samotného Putina to motivovalo k dalšímu ukazování svalů a k sebejistotě.

Vystoupení Putina před mladými podnikateli 9. června je klíčem k mnohým událostem poslední doby. Pojďme si porovnat dva Putiny. Putina vystupujícího na Parádě vítězství 9. května v Moskvě a Putina Petra Velikého hovořícího o tom, že jeho osudem je navracet ruská území a že právě jemu a jím vedenému národu byla přisouzena mise Petra Velikého.

To jsou dva různí Putinové. Vzpomínáte si ještě na toho Putina z 9. května? To byl takový starý, bezradný a nesoustředěný človíček. Takový děda s dečkou přes nohy sedící v křesle. Ne na bílém oři jako maršál Žukov, nebo alespoň v limuzíně značky Volha. Ale děda v křesle s kolena zakrývající dečkou.

A ve stejném duchu pronesl i svou řeč, jejíž hlavním memem bylo „donutili nás k tomu“, „neměli jsme jinou možnost“, „nikdo nás neposlouchal“ a stále dokola se opakující refrén „vždyť jsme udělali správnou věc. Udělali jsme správnou věc!“ A bylo vidět, že kolem něj panoval názor zcela jiný. Takový byl Putin na začátku května. A právě tento Putin 9. května logicky završoval období světových událostí od 25. dubna do 9. května, které bylo triumfem ukrajinské diplomacie.

25. dubna navštívili Kyjev současně ministr zahraničí Spojených států Antony Blinken a ministr obrany USA Lloyd Austin, kde Blinken v odpovědi na otázku ohledně cílů Spojených států ve válce řekl hezky vojensky až generálsky, že cílem je vítězství Ukrajiny, obnovení její územní celistvosti a oslabení Ruska do takové úrovně, aby nikdy více nemohlo zopakovat podobnou agresi. Za dva dny to samé zopakoval v Rammsteinu, kde vykřikoval, že „převrátíme nebe a zemi, abychom dosáhli tohoto cíle vítězství Ukrajiny“.

Armádní summit v Rammsteinu byl grandiózní událostí, kde se sešlo 43 nejprůmyslovějších zemí světa, aby projednaly, jak co nejefektivněji vojenskou technikou pomoci Ukrajině. Poté byl absolutní většinou v senátu i ve sněmovně reprezentantů USA přijat zákon o půjčce a pronájmu (Lend-Lease) s pomocí ve výši 40 miliard dolarů. Následoval demonstrativní let speciálního důstojníka přes Tichý oceán k prezidentu Bidenu do Tokia, aby zákon podepsal a nebylo nejmenší zdržení v zásobování Ukrajiny.

A obecně nebyl v těch dnech v Evropě ani v Americe slyšet ani jeden hlas, který by oponoval cílům vítězství Ukrajiny a oslabení Ruska. A ten žalostný Putin 9. května na Rudém náměstí odrážel zdrcení tohoto období absolutní rozhodnosti Západu skoncovat s ním a oslabit ho natolik, aby nepředstavoval žádné nebezpečí.

Ale 9. květen byl současně i šťouchancem a impulzem pro ohromnou vlnu protikladných prohlášení. Jedním z prvních v tomto duchu vystoupil francouzský prezident Macron s jeho slavným „nebudeme ponižovat Putina, pojďme zachránit jeho tvář“. Toho se chytily desítky politiků a publicistů na obou stranách oceánu.

Mnozí až žasli nad intenzitou sítě putinských sympatizantů na Západě. Nikoho by neudivil sovětský rozvědčík Dmitrij Konstantinovič Simis v Americe známý jako Dimitri Simes, Henry Kissinger (k němu se ještě vrátím), nebo Jake Sullivan, ale k italskému plánu se přichýlili i někteří další lidé z administrace prezidenta Bidena a vůdčí osobnosti politické, politologické a publicistické scény USA.

Jak to vysvětlit? Dostatečně průzračné a lehce pochopitelné jsou narativy evropských politiků, kteří

je ani neskrývali. Celá tato vlna je reakcí na dvou týdenní triumfální narativ Západu o vítězství Ukrajiny. Vítězství Ukrajiny silně vystrašilo především Francii a Německo. Jejich pozice není vyvolaná strachem z jaderného úderu, toho už se nikdo nebojí poté, co náčelník generálního štábu USA Mark Milley několikrát vysvětlil svému ruskému protějšku Gerasimovovi, nakolik se Rusko mýlí, když si myslí, že na případný jaderný úder Západ neodpoví. Zde jde o strach ze ztráty svých privilegovaných pozic v současném mezinárodním systému.

Protože po každé velké válce, kterou rozsáhlá kontinentální válka Ruska proti Ukrajině bezesporu je, nový systém vytváří vítězné země, což by v tomto případě byly Spojené státy, Velká Británie a Ukrajina. A Francie a Německo by ztratily své komfortní místo v novém systému, které tyto země zaujímají posledních 70 let.

Pojďme se zaměřit na Francii, protože ne náhodou právě Macron jako první vyskočil jak čertík z krabičky. Francie ztratila roli světové mocnosti tím, že přímo prohrála druhou světovou válku a mezi vítěznými zeměmi se ocitla jen díky osobní intervenci Stalina. Zařazení Francie mezi vítěze druhé světové války aktivizovalo francouzské politické elity počínaje de Gaullem, které se zadostiučiněním zaujaly speciální místo zprostředkovatele mezi Západem a Kremlem.

Proč? Protože ačkoliv Francie ztratila roli světové mocnosti, francouzská elita neztratila své ambice. Základní slova, která zná každý student francouzštiny jsou „La grande France“. Když postrádáš velikost, musíš si ji neustále dokazovat. Proto všichni moderní prezidenti Francie stále dokola opakovali La Grande France a tato velikost se má projevovat v tom, že v každém světovém konfliktu je třeba podkopat snahy USA a zasloužit si pochvalu z Kremlu.

Němci jsou v tom pragmatičtější. S „grandem“ skoncovali. Němci měli dost hitlerovského „grande“. Ale Němci mají ekonomické zájmy. Němci už v dobách Sovětského svazu měli silné ekonomické vztahy s Kremlem a jako mimořádný partner Sovětského svazu a Ruska měli velmi vysoká ekonomická privilegia, což se už během éry Putina projevilo otevřenou a neskrývanou korumpovaností německých vysokých politických elit. Slovo Schröder získalo nominální hodnotu ve všech světových jazycích a nyní jsme na prahu začínajícího skandálu Merkelové a Scholze ohledně jakýchsi fondů spojených s ruskými financemi.

Tyto dvě země se celkem komfortně cítily jako poskokové Kremlu a zejména francouzští prezidenti jako drezírování pudli měli speciální roli, ve které hráli Chamberlaina. Když Putin vtrhl do Gruzie, nebo jak on sám říkal „navrátil“ Rusku Abcházii a Jižní Osetii, což bylo třeba nějak legitimizovat, přiběhl Nikolas Sarkozy s kouskem papíru míru a byla podepsána alespoň nějaká dohoda a od těch dob jsou na mapě Gruzie dva „nezávislé“ fleky.

A v letech 2014 a 2015 běhal do Kyjeva se stejnými papíry už jiný francouzský prezident François Hollande v doprovodu kancléřky Merkelové a teď stejnou lavrovou korunu chtěl dostat Macron za protlačení italského plánu, čili zapečetit současné výdobytky Moskvy, což jsou Luhanská a Doněcká oblast, Krym, značné části Chersonské oblasti a část Záporožské oblasti.

Podobná prohlášení už udělal i Biden, který sice Ukrajině slíbil další předávku těžkých zbraní včetně salvových raketometů HIMARS, ale zároveň se prořekl, když dodal, že Ukrajinci nemají právo používat na HIMARS rakety dalekého dosahu (až 300 kilometrů) aby nedej Bůh nedosáhli až na ruské území. Toto přerěknutí nemá pro Putina vojenský význam. Ale proč vyžadovat tento princip, když Rusko ničí a bombarduje každou píd ukrajinského území, ničí infrastrukturu, civilisty a vojáky? Ruská letadla startují z bělohorodského letiště, proč by Ukrajinci nemohli bít po tomto letišti?

Jde o principiální psychologický ústupek. Jde o pokračování těch zapřísahávání Bidena z prosince až ledna, která vedla k ruské agresi, kdy Biden vyjmenovával, co nebude. A generální tajemník NATO

Jens Stoltenberg přitakával, že noha vojáka NATO nevstoupí v Ukrajinu, nebude bezletová zóna, nebudou dodávky letadel a tak dále... A Putin to bral jako pozvánku do Ukrajiny.

To sice nepřekáží Lend-Leasu ani další vojenské podpoře Ukrajiny ze strany Západu, ale zároveň vidíme, že to nepřekáží ani Putinovi realizovat své imperátorské ambice. A o Evropě zde ani není o čem mluvit. Scholz už přes dva měsíce podvádí dokonce i své kolegy z německé vlády a dělá vše pro to, aby nic důležitého Ukrajině nedal.

Přesto události z posledních dvou týdnů dodávají určitou naději. Minulý týden byla zveřejněna analýza Centra Scowcroft. Scowcroft byl znamenitý poradce Regana a Bushe staršího pro otázky národní bezpečnosti. Základní závěr této analýzy spočívá v tom, že ten počet HIMARSů, který má být předán Ukrajině v balíku 1. července, není dostatečný, aby rezolutně zvrátil situaci na bojišti.

Proč jsou Američané natolik lakomí? To má dva důvody. Zprv v Americe vždy byla silná škola izolacionismu. Amerika se zrodila jako izolacionistický stát. Nechtěli mít nic společného s evropskými událostmi. A všichni vědí, jak těžké bylo pro Roosevelta přesvědčit Američany v nutnosti podpořit zejména Angličany v boji s hitlerovským nacismem.

Izolacionistické tendence jsou v Americe velice hluboké a přizívané zleva i zprava. Předchozí dva američtí prezidenti představovali explozi těchto tendencí. Barack Obama, jako politik krajně levicový a utvrzený v imperialistických zločinech Ameriky proti mnohým národům světa, považoval jakýkoliv takový zásah do světového procesu za projev amerického imperialismu.

Připomeňme jeho slavnou větu, kterou pronesl již na konci svého prezidentství o Ukrajině: „Problém spočívá v tom, že Rusové chtějí znásilňovat Ukrajinu více, než my ji chceme bránit a vždy to tak bude“. A to překrásně popisuje celou jeho politiku.

Po Obamovi z opačného konce politického spektra přišel Trump se svým „America first“. Tím nechtěl říct, že Amerika má imperiální ambice, ale to, že Amerika je velkolepý chrám, který nepotřebuje žádné spojence, které je třeba krmit. Jeho přímou zahraniční politikou byly snahy izolovat Ameriku. Při Obamovi i při Trumpovi v Americe koexistoval hluboký státní aparát, který prosazoval myšlenku izolacionismu, která je v americké společnosti hluboce zakořeněná. A Rusové to samozřejmě všemi silami podporují.

Druhý důvod těchto amerických prohlášení také spočívá ve vidině vítězství Ukrajiny, ačkoliv zde nejde o přímou obavu z takového vítězství. Američané chápou, že kdyby dodali Ukrajině stovku HIMARSů, tak by byl historický problém jménem Putin vyřešen za dva týdny. Zde se ale projevuje americká obava ze skoku do neznáma. Vzpomeňme projev Bushe staršího před Nejvyšším sovětem Ukrajiny v roce 1991, který vstoupil do historie pod názvem „Kyjevská kotleta“. Ve své řeči se Bush starší snažil přesvědčit tehdy ještě komunistické vedení Ukrajiny, aby nepřijalo nezávislost Ukrajiny a zůstalo v Sovětském svazu. Tím předvedl stejný strach z neznámého.

Stejný pocit mezi americkou elitou přetrvává do dnes. A z morálního pohledu je tato pozice ještě více odpuzující než strach. Američané chápou, že pokud nyní dodají Ukrajině to, co jim doporučují experti mimo jiné i z výše vzpomenutého centra Scowcroft a to, co prakticky denně požaduje Ukrajina, tak bude problém s Putinem vyřešen velice rychle. A tak to chtějí protahovat, ještě chvíli situaci pozorovat, protože oni vědí, že mají Putina v hrsti, ale ještě nevědí, jestli přestříhnout ten vlásek, na kterém Putin visí, nebo nepřestříhnout. A cena těchto strategických her je strašná.

Cenou jsou stovky mrtvých vojáků každý den, tisíce osudů civilistů a nezapomínejme, co se děje na okupovaných územích. Filtrační tábory, mučírny ve sklepích domů, mučení a vraždy. To vše je třeba co nejrychleji ukončit. A Evropané i Američané to chápou a moc dobře vědí, že to mají nadosah. Moc

dobře vědí, že Putin už utrpěl obrovskou strategickou prohru. A abych to zdůraznil, vrátím se k Henrymu Kissingerovi, který minulý týden v rozhovoru s Ericem Schmidtem vysvětlil své vystoupení na ekonomickém fóru v Davosu, které vypadalo tak, že podporuje italský plán.

Pravdou je, že ve svém vystoupení v Davosu byl Kissinger velice opatrný a jeho řeč bylo možné interpretovat všelijak. Kissinger vysvětlil, že mírové rozhovory mohou začít až poté, co se Putin stáhne na linii z 23. února. A jakmile ustoupí, tak bude možné vést další jednání o Krymu, o teroristických pseudostátech L/DNR. To je jednak upřesnění jeho davoské řeči a jednak je to poslední hřebík do rakve italsko-francouzsko-německého plánu. Ale ještě zajímavější věc řekl Kissinger dál. On řekl, že Rusko už utrpělo historickou strategickou porážku tím, že nedosáhlo těch cílů, které si samo stanovilo.

Připomeňme v této souvislosti slova Putina o Petru Velikém. Putin řekl, že během mnoha století Rusko vítězilo nad všemi okolními zeměmi. Slabšími zeměmi! Ne nad Rakouskem-Uherskem nebo Německem, ale nad Polskem, Tureckem, Maďarskem. To už není pravda. Rusko nedokáže porazit ani formálně mnohem slabší Ukrajinu. Rusko má více než tři krát více obyvatel než Ukrajina a jak jsme viděli v roce 2014, Ukrajina ještě donedávna neměla prakticky žádnou armádu. Rusko prohrálo už navždy. Nyní jen nemůže najít ten správný moment pro ukončení války.

Z toho všeho vyplývá, že to váhání Ameriky a některých evropských zemí není způsobené obavou ze síly Putina, ale z uvědomění si jeho slabosti a z možných nepředpověditelných strategických následků jeho demonstrativní a finální porážky.

Návštěva tří (vlastně čtyř) prezidentů Kyjeva ukázala, že období „zachraňme Putinovu tvář“ skončilo. Skončilo období Putinverstehen.

Vraťme se ještě k událostem minulého týdne, které mají zásadní vliv na podporu Ukrajiny ze strany Západu v konfliktu s Ruskem. Konec minulého týdne byl dalším přelomovým bodem ve válce v Ukrajině. Macron to Putinovi pokazil a splaskla velká strategická naděje Moskvy, což už Kreml nedokáže zvrátit. A Amerika dala souhlas na vojenskou alianci Velké Británie, Polska a Ukrajiny. To

jsou přelomové okamžiky, které budou určovat další vývoj ruské války proti Ukrajině.

Ve čtvrtek 16. června přijeli do Kyjeva francouzský prezident Macron, německý kancléř Scholz a italský premiér Draghi. Spěšně za nimi přijel i rumunský prezident Klaus Iohannis. A většina lidí si myslela, že přijeli jak pomyslní jezdci apokalypsy.

Očekávání z jejich příjezdu do Kyjeva opravdu byla velice pochmurná. Sice asi nikdo neočekával, že ukrajinský prezident Zelenský podlehne italskému plánu na mírové řešení konfliktu v Ukrajině. Mnohé ale udivovala tvrdohlavost italského, francouzského a německého lídra. Vždyť ještě o den dříve Macron v Rumunsku prohlašoval, že Zelenský bude muset přistoupit na rozhovory s Ruskem.

A toto nebezpečí reálně existovalo. Takový byl základní plán Kremlu, který moc dobře chápe, že čistě vojenská perspektiva je pro Rusko temná. Mnozí lidé očekávali, že cesta vlakem Macrona, Scholze a Draghiho do Kyjeva bude srovnatelná s cestou do Mnichova, která kdysi měla velice neblahé následky pro Československo. A My, Evropané, jsme byli přímo v centru té měsíc trvající bouře vystoupení politických aktivistů, expertů i samotných politiků, kteří dokola opakovali „nebudeme ponižovat Rusko, nebudeme zahánět Rusko do kouta, pomůžeme Putinovi zachránit si tvář, Ukrajina není schopná vyhrát, dodávky zbraní pouze zvýší počet obětí, je třeba vysvětlit Zelenskému, aby s klidem přijal rozpad a rozdělení své země, podívejte se, jak to prospělo Jižní Koreji...“

A to vše vyústilo do italského plánu. Ten jsem si nevymyslel. Můžete si ho vyhledat a přečíst na internetu. První bod tohoto plánu v komunistickém duchu hlásá okamžité ukončení bojů. Druhý bod ihned po ukončení bojů říká, že Rusko a Ukrajina mají začít dvoustranná jednání o „sporných územích“. A to je přímo klasická strategie Moskvy, která potřetí vytáhla ze zadní kapsy kalhot francouzského prezidenta a snažila se změnit narativ agresor-oběť na narativ teritoriální spor dvou rovnoprávných partnerů. Stejně jako když Sarkozy běhal do Tbilisi jako čembrlejnčík s bumázkou míru. Druhý prezident Holland pak sbalil do uzlíčku kancléřku Merkelovou a běžel s tím samým do Kyjeva a už nebyla žádná anexe Krymu a Donbasu, byl minský proces, ve kterém blahodární gentlemani Německo a Francie pomáhali dvěma vysoce domlouvajícím se stranám.

A nyní se připravoval třetí takový výstup na arénu francouzského prezidenta, který to neskrýval a ve svých posledních citátech byla jeho snaha stále více zjevná. Takzvaný italský plán je vpravdě francouzsko-německý plán. Ale Macron a Scholz se v obavách o svou reputaci přikryli méně známým italským prezidentem.

Apoteózou měla být cesta vlakem do Mnichova, teda vlastně do Kyjeva. Vlak ale vykolejil v Irpeni. Právě zde došlo k neuvěřitelné transformaci francouzského prezidenta, který na tiskové konferenci pronášel slova znamenající náhlý a absolutní obrat. Toho Macrona, který o den dříve v Rumunsku vykřikoval slova o nutnosti zasednout k jednacímu stolu s Putinem. To mimochodem byla velická chyba Macrona, který se evidentně snažil přetáhnout Iohannise na svou stranu. Ale zde se velice přepočítal. Iohannis je zarytým přívržencem Zelenského a jeho podpora Ukrajiny je neoblomná. I to zřejmě sehrálo svou roli.

A ten Macron, který ještě o den dříve vyžadoval okamžitou kapitulaci Zelenského, na tiskové konferenci v Kyjevě opakoval slova amerického ministra obrany Lloyda Austina pronesená také v Kyjevě, ale o téměř dva měsíce dříve: „Ukrajina musí vyhrát, my pro to musíme udělat vše možné, Ukrajina musí obnovit svou teritoriální celistvost“.

Co se tedy stalo v Irpeni? Nemyslím si, že by Macron a Scholz byli natolik sentimentální, aby s nimi otrásmy hrůzy všech těch zvěstí, kterých se tam dopustili Rusové a jejichž následky jsou v Irpeni a okolních městech stále velice patrné. V Irpeni francouzsko-německo-italsko-rumunskou delegaci provázela velká skupina Ukrajinců a Macron jako vychytralé politické zvíře pochopil náladu

Ukrajinců, uslyšel podstatu jejich slov. Macron pochopil, že pokud vytáhne svůj bukureštský text v kanceláři Zelenského, tak ten by milého Macrona, Scholze i Dragiho vyhnal z Ukrajiny jak stádo sviní.

A tak Macron prostě nenašel odvalu vytáhnout v Kyjevě italský plán, pochopil, že to způsobí skandál. Macron totiž z Paříže nechápal úroveň vzteku ukrajinské společnosti, který je mimo jiné spojen i s těmi vojenskými zločiny na okupovaných územích. A tyto zločiny Ukrajinci nikdy neprominou.

A tak došlo k jedné z nejdůležitějších událostí v historii rusko-ukrajinské války. Ukrajinu už nikdy nebudou vyzývat k teritoriálním ústupkům a k předčasnému jednání s Putinem. A teze „neponižovat Rusko, zachránit Putinovu tvář“ už se nikdy nebudou opakovat.

To je velká prohra ruské diplomacie a ruské rozvědky. Rusko ví, že Francie a Německo opravdu nemají zájem o ukrajinské vítězství a o porážku Ruska. Protože veškerý smysl geopolitické existence Francie spočívá v tom být prostředníkem mezi Západem a Kremlem. Ta role, kterou Francouzům na celé generace určil Stalin tím, že zařadil Francii mezi vítěze druhé světové války, čemuž zoufale oponovali Anglosasové Churchill a Roosevelt. A tak počínaje de Gaullem všichni francouzští prezidenti opakují La grandeur de la France. A toto La grandeur de la France je třeba nějak zhmotnit, aby ve světě tato veliká Francie byla vidět. A tato veliká Francie se celou dobu odlišovala tím, že v jakékoliv otázce stála proti Americe a spoluhrála s Kremlem. Tím francouzské La grandeur pokračovalo.

U Němců jde o něco trochu jiného. Němci jsou pragmatičtější a svého La grandeur se přejedli za Hitlera. La grandeur je už nezajímá. Je zajímaví prachy. A Němci jsou privilegovaný partner ruské kleptokracie, mají nepřeberné množství výhod pro svou ekonomiku i pro představitele ekonomické a politické třídy. Všichni pamatují na Schrödera a nyní je v Německu vyšetřován fond, který spojuje ruské peníze s Merkelovou a Scholzem.

Tyto země nemají zájem na vítězství Ukrajiny a odtud se bere všechna ta dřívější rétorika o mírovém řešení konfliktu. Země staré Evropy neměly v plánu řešit problém Ukrajinců, který se vetřel do jejich ideálního světa. Ale teď už můžeme spát s klidem a absolutní jistotou, že Ukrajina zvítězí.

Raději ještě jednou zopakuji, že zde mluvíme o grandiózní politicko-diplomatické prohře Kremlu, který právě na tuto strunu vsázel, protože věděl, že čistě vojenskými prostředky nedosáhne ničeho. Co by se stalo, kdyby byl italský plán přijat? O prvním důsledku už jsem hovořil. Absolutně by se změnil politický narativ: není žádný agresor a není ani žádná oběť, které by měl celý svět pomáhat. Byl by pouze teritoriální spor dvou subjektů. Pokud by Macron minulý týden nehovořil o vítězství Ukrajiny, tak by tento týden říkal, že do zóny konfliktu už nesmí být dodávány zbraně. Teď, když je uzavřeno příměří, tak milí američtí soudruzi už žádné zbraně dodávat není třeba. A v neposlední řadě by zaznělo: podívejte, jakou pozitivní roli sehrálo Rusko, které souhlasilo s mírovými rozhovory. Je třeba zrušit nějaké ty sankce... Právě taková byla tříkroková strategie Kremlu realizovaná jeho diplomaticko-rozvědkářskou agenturou.

Je už dávno známo, že geopolitické zájmy Německa a Francie přehrávají jednak osobní korupční dohody Kremlu s elitami těchto zemí a jednak zejména ve spojení s Francií obrovské množství kompromitujícího materiálu. A tak ještě ve čtvrtek vztekli ruští propagandisté v ruské televizi, když přicházely první signály z Kyjeva, křičeli „my známe toho teplouše Macrona. On běhá nahý s negry“ a na obrazovkách ukázali fotografii, na které byl Macron s obnaženými Afroameričany.

To jen dokazuje, že to, co se stalo minulý týden v Kyjevě, je obrovským vítězstvím Ukrajiny. Ta linie tlaku na ukrajinské vedení ze strany korumpovaného Západu skončila. Macron, který byl v šoku z toho, co mu řekl Zelenský, už nenajde odvahu, aby dával další neslušné nabídky. Macron nyní

opakuje mantru Austina a podruhé obrátit o sto osmdesát stupňů už mu nikdo nedovolí.

A teď přijde to nejdůležitější v tomto příspěvku. Role Veliké Británie. Ta totiž bude v nadcházejícím čase zcela zásadní. Ne náhodou totiž Boris Johnson přijel do Kyjeva hned následující den po Macronovi, Scholzovi a Draghim. A ne náhodou svou cestu tajil. Všem je totiž jasné, že rozhodnutí o takových cestách se nedělá ze dne na den. I když se zdá, že stejně jako Macron nerealizoval svůj původní plán, tak ani Johnson neudělal to, co měl původně v plánu. Takže začneme trochu ze široka.

V předden francouzsko-německo-italské návštěvy Kyjeva americký ministr obrany Lloyd Austin v Bruselu na předem připravenou otázku odpověděl předem připravenou odpovědí. Otázka se týkala vojenské aliance Veliké Británie, Polska a Ukrajiny (a pobaltských zemí). A protivníci tohoto spojení v Moskvě doufali, že Spojené státy jako dozorce NATO, do něj hodí vidle. Austin prohlásil, že USA na toto spojení hledí pozitivně a Velká Británie je suverénní stát, který si sám může vybírat své spojence. To je velice důležité téma, které málo kdo dnes dokáže docenit.

Zde si dovolím malou vsuvku. NATO je instituce fungující na principu konsenzu. A čtyři členové NATO, Francie, Německo, Itálie a Maďarsko, byli otevřeně na straně Putina, neměly zájem na vítězství Ukrajiny ani na pomoci jí.

Když Boris Johnson nabízí nové spojení, tak to znamená, že není spokojený s činností NATO. A Amerika mu prakticky dala souhlas s novou aliancí. Pojďme si upřesnit, co znamená „vojenské spojení“. Zde je jasné, že nová aliance v čele s Anglií nemá v plánu zabývat se byrokracií, jak to dělá NATO. Nechtějí vytvářet obrannou strategii Velké Británie, Ukrajiny a Polska na příštích 25 let. Ne! Oni se chystají bojovat! Boris Johnson se chystá bojovat.

Celou politiku Velké Británie v ukrajinské krizi určují vzpomínky na rok 1940. Co se tehdy dělo? Tehdy probíhala bitva o Anglii. Velká letecká bitva, během které bylo nad Británií zničeno hitlerovské letectvo. A v současné době se seriózně probírá bitva o Ukrajinu. Polské, britské a ukrajinské letectvo dohromady a tato vojenská koalice zcela převládne ve vzduchu, což vyřeší konec války neméně radikálně, než několik stovek HIMARSů dodaných Amerikou. Což jedno druhému nepřekáží a navzájem se nevylučuje.

[Milan Minařík](#)

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)